

CAPITOLUL 1

SFÂRȘITUL ULTIMEI VACANȚE DE IARNĂ SEAMĂNĂ oarecum cu începutul unei ture victorioase. Am parcurs șapte semestre din viața noastră de liceeni și a mai rămas doar unul, care, la drept vorbind, e mai degrabă simbolic. Vreau să aniversez ca orice tip obișnuit: să-mi petrec timpul de unul singur și să mă uit absent, câteva ore, la gaura neagră numită YouTube. Din păcate, lucrurile astea două nu se vor întâmpla.

Pentru că, din patul ei, Autumn se uită urât la mine și așteaptă să mă justific.

Orarul meu e incomplet, iar cursurile încep în două zile și, desigur, cele bune se ocupă repede, și *E fix stilul tău, Tanner!*

Nu se înșală. Fix așa sunt. Dar n-am ce să fac dacă, în relația noastră, ea e furnica, iar eu, greierul. Așa a fost dintotdeauna.

— Totul e OK!

— Totul e OK! repetă ea, aruncând creionul pe jos. Ar trebui să-ți imprimi replica asta pe un tricou!

Autumn e stânca mea, refugiul meu, cea mai bună prietenă, dar, când vine vorba de școală, este incredibil de rigidă. Mă rostogolesc pe spate în patul ei și mă uit în sus, la tavan. De ziua ei, în clasa a zecea, imediat după ce m-am mutat aici și

m-a luat sub aripa ei, i-am dăruit un poster cu o pisicuță care plonjează într-o cadă plină cu bile pufoase. Până acum afișul a rămas bine lipit acolo. E o pisică tare drăguță, însă, până într-a unsprezecea, drăgălășenia inocentă a posterului a fost murdărită încet, dar sigur de ciudățenia lui intrinsecă. Așa că peste propoziția PUNE-TE PE TREABĂ, PISICUȚO! am lipit patru bilețele cu ceea ce cred că ar fi vrut să spună cel care l-a creat: NU FI CĂCĂCIOS!

Sigur e de acord cu modificarea, pentru că nu a luat-o de acolo.

Întorc capul să mă uit la ea.

— De ce ești așa de îngrijorată? E orarul *meu*.

— Nu sunt *îngrijorată*, spune ea, mușcând din niște biscuiți sărați. Dar știi cât de repede se ocupă locurile. Nu vreau să pici la Hoye, la chimie organică, pentru că dă de două ori mai multe teme, iar asta o să-mi afecteze viața socială.

E un adevăr spus doar pe jumătate. Da, Hoye la chimie chiar *avea* să îi afecteze viața socială – eu sunt șoferul; o duc cu mașina de cele mai multe ori –, dar ceea ce Autumn urăște cu adevărat este că las întotdeauna lucrurile pe ultima sută de metri și că apoi oricum reușesc să obțin ce vreau. Amândoi suntem elevi buni, în felul nostru. Amândoi avem rezultate excelente și amândoi am obținut notă mare la examenul ACT¹. Însă pe când Autumn devorează orice temă ca și cum ar fi un câine căruia i s-a dat un os, eu sunt mai degrabă ca o pisică în dreptul unei ferestre însorite; dacă tema este fezabilă și interesantă, mă obosesc.

— Păi, viața ta socială are prioritate.

¹ American Testing College Program (ATCP) este un test acceptat de universitățile americane (n. tr.).

Îmi schimb poziția, dând la o parte firimiturile de la biscuiții sărați rămași pe antebraț. Mi-au lăsat niște urme roșii pe piele de parcă ar fi fost pietriș. Ar putea să fie la fel de obsesiv-compulsivă și când vine vorba de a face curat în cameră.

— Doamne, Autumn, ești ca un porc! Uită-te și tu la patul ăsta!

Drept răspuns, își mai vâra câțiva biscuiți Ritz în gură, lăsând alte firimituri pe așternuturile cu Femeia Fantastică. Părul ei roșcat este o claie încurcată și poartă aceeași pijama cu Scooby-Doo de la 14 ani. Încă o încape... aproximativ.

— Dacă îl aduci vreodată aici pe Eric, o să fie îngrozit! o avertizez.

Eric e alt prieten de-al nostru și unul din puținii copii care nu sunt mormoni de la noi din clasă. Cred că Eric e practic mormon sau, cel puțin, părinții lui sunt. Adică sunt ceea ce mulți ar numi „Mormoni Jack”. Beau (alcool și cafea), dar sunt destul de implicați în viața bisericii. *Au ce e mai bun din ambele lumi*, deși e limpede că ceilalți elevi de la liceul Provo care fac parte din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă nu sunt de acord. Când vine vorba de socializare, să fii mormon Jack e ca și cum nu ai fi deloc mormon. Ca mine.

Câteva firimituri uscate de biscuit zboară când Autumn tușește la auzul cuvintelor mele, mimând repulsia.

— Nu-l vreau pe Eric lângă patul meu!

Și iată-mă pe *mine*, întins pe patul ei! E dovada supremă că mama ei are încredere în mine, dacă m-a lăsat aici, în dormitor. Sau poate că doamna Green simte deja că nu se va întâmpla nimic între mine și Auddy în camera asta.

S-a întâmplat o dată în vacanța de iarnă din clasa a zecea. Eram elev la Provo de doar cinci luni, dar între noi a fost imediat o atracție puternică – pentru că aveam multe ore în

comun și ne mai unea și faptul că eram văzuți ca dezertori de către ceilalți copii mormoni de la școală. Din nefericire, atracția a dispărut în cazul meu când am început să ne apropiem și printr-un miracol nu a intervenit sentimentul de jenă după ce ne-am sărutat. Nu mai vreau să risc.

Pare să devină conștientă de cât de aproape suntem unul de celălalt fix în același moment ca mine. Se îndreaptă și își trage bluza de pijama peste mijloc. Mă ridic în capul oaselor și mă sprijin de tăblia patului, o poziție mai sigură.

Autumn se uită în jos la orar.

— Ce ai la prima oră?

— Literatură modernă cu Polo.

— La fel.

Îi fur un biscuit – ca un om civilizată – și reușesc să-l mănânc fără să-mi scape o firimitură. Cercetez foaia cu degetul arătător și mă simt bine în legătură cu ultimul semestru.

— Sincer, orarul meu nu e așa de rău. Trebuie doar să mai adaug ceva la a patra oră.

— Poate adaugi Seminarul, sugerează Autumn și bate fericită din palme.

Ochii ei sunt ca o lanternă, răspândind lumină în camera întunecată; a vrut să se înscrie la cursul ăsta de când era în clasa a nouă.

Seminarul – acum vorbesc serios; când școala scrie despre el în buletinul informativ sau în anunțuri, chiar îl scrie cu literă mare – este așa de pretențios, că-i ireal. SCRIE O CARTE ÎNTR-UN SEMESTRU, te provoacă vesel broșura, de parcă s-ar putea întâmpla doar la cursul ăsta. De parcă n-ar putea oricine să aștearnă suficiente cuvinte acolo în *patru luni*. Patru luni înseamnă o viață de om.

Elevii care se înscriu trebuie să fi făcut cel puțin un curs avansat de limba engleză și să aibă un GPA¹ de 3,75 pe semestrul trecut. Chiar dacă se califică șaptezeci de elevi numai din anul nostru, profesorul înscrie doar paisprezece.

Acum doi ani, *New York Times* a scris un articol în care s-a menționat că e „un curs excepțional de ambițios, susținut cu sinceritate și seriozitate de Tim Fujita, profesor și cel mai bine vândut scriitor în topul *NYT*”. (Știu citatul exact pentru că a fost tipărit, mărit de aproape cinci mii de ori față de cum era și înrămat în biroul din față. Ce mă oftică e folosirea abuzivă de adverbe, iar Autumn e convinsă că e o dovadă a meschinăriei de care dau dovadă.) Anul trecut, un tip din clasa a douăsprezecea, Sebastian Brother, a fost la Seminar, apoi un mare editor i-a cumpărat manuscrisul. Nici măcar nu știu cine e și am auzit povestea asta de sute de ori: cică e fiul unui episcop! A scris un roman fantasy! Uimitor, din câte se pare. Domnul Fujita l-a trimis unui agent literar, care, la rândul lui, l-a dat mai departe unora din New York, care s-au bătut civilizată pe el și, pac!, acum tipul este student peste drum, la BYU², și se pare că își amână misiunea de evanghelizare ca să meargă într-un turneu de promovare a cărții și să devină următorul Tolkien.

Sau L. Ron Hubbard³. Deși cred că unii mormoni s-ar putea să aibă ceva împotriva acestei comparații. Nu le place să fie

¹ Grade Point Average (GPA), media academică pe care un elev o obține într-un semestru, 4 fiind punctajul maxim (n. tr.).

² Brigham Young University (BYU), universitate particulară din Provo, SUA, susținută financiar de Biserica Mormonă (n. red.).

³ Lafayette Ronald Hubbard (1911–1986), mai bine cunoscut ca L. Ron Hubbard, scriitor american de ficțiune și întemeietorul Bisericii Scientologice, pe care a condus-o până la sfârșitul vieții (n. red.).

băgați în aceeași oală cu anumite culte religioase cum ar fi scientologia. Și, la o adică, nu le convine nici scientologilor.

Acum, sincer, în afară de echipa de fotbal de la BYU și marea masă de mormoni, Seminarul este singurul lucru despre care mai vorbește lumea când se pomenește de Provo.

— Ai intrat? întreb, nu că aș fi surprins.

Pentru Autumn, acest curs reprezintă totul și, pe lângă că întrunește toate exigențele, devorează roman după roman în speranța că va avea prilejul să scrie și ea unul.

Dă din cap că da. Zâmbetul i se întinde pe toată fața.

— Ești dată naibii!

— Ai putea să fii acceptat și tu dacă vorbești cu domnul Fujita. Ai note bune. Scrii bine. Plus că îi place pe părinții tăi.

— Nu! Aștept scrisori de acceptare la studii de la orice facultate, numai nu de aici – mama m-a *implorat* să mă înscriu doar în afara statului –, și, dacă vreuna din universități mă acceptă, notele din ultimul semestru o să fie definitive. Indiferent de cât de ușor cred că va fi, nu e cazul să-mi asum riscuri.

Autumn își roade o unghie.

— Pentru că atunci ar trebui, știi tu, să termini ceva...

— Am terminat-o pe maică-ta mai devreme. Cred că știi la ce mă refer.

Mă trage de părul de pe picioare, iar eu scot un țipăt surprinzător de feminin.

— Tanner! mă apostrofează, ridicându-se în picioare. Vorbesc serios! Ți-ar prinde bine. Ar trebui să vii și tu la cursul ăsta cu mine.

— O spui de parcă aș vrea.

Se uită urât la mine, apoi mârâie:

— E vorba de *Seminar*, boules! Toată lumea vrea să participe!

Vedeți ce vreau să spun? Cursul ăsta e pe un pedestal pentru ea, și e așa de tocilară, că mă face să fiu protector cu Viitoarea Autumn atunci când va ieși în lume, ducându-și bătăliile ca o Hermione Tocilară. Îi zâmbesc cât mai cuceritor cu putință.

— Bine!

— Ți-e teamă că n-o să scrii ceva original? mă întrebă. Te-aș putea ajuta!

— Fii serioasă! M-am mutat aici la 15 ani și putem să cădem de acord că e cea mai proastă perioadă în care să te muți din Palo Alto, California, în Provo, Utah, când ai gura plină de metal și zero prieteni. Am niște povești...

Ca să nu mai zic că sunt un puști queer pe jumătate evreu într-un oraș mormon hetero.

Nu-i spun ultima parte nici măcar lui Autumn. N-a fost mare scofală în Palo Alto când, la 13 ani, mi-am dat seama că îmi plăcea ideea de a săruta tipi la fel de mult ca fete. Aici însă ar fi o mare problemă. E cea mai bună prietenă, da, dar nu vreau să risc să-i spun și apoi să află că e progresistă în teorie și, oricum, nu când un puști queer o arde cu ea în dormitor.

— Cu toții am avut aparat, iar tu m-ai avut pe mine, zice ea și se trânteste iar pe pat. Oricum, toți detestă vârsta de 15 ani, Tanner. Tipelor le vine ciclul, tipilor li se scoală la piscină, unii au coșuri, anxietate, și nimănui nu îi e clar cum vine treaba cu eticheta. Îți garantez eu că, din lipsă de surse mai profunde de inspirație, zece din cînșpe elevi de la Seminar o să scrie despre pericolele din liceu.

Îmi trec repede în revistă trecutul și simt cum îmi fuge pământul de sub picioare, pentru că, poate, are dreptate. Poate nu am reușit să scriu ceva interesant și profund, iar literatura trebuie să se nască din profunzime. Am doi părinți care mă susțin – poate exagerat –, o familie extinsă minunată, dar

sărită de pe fix, o soră emo nu foarte nașpa, dar foarte dramatică, mașina mea... Nu prea am știut ce-s alea greutateți.

Așa că ripostez și o ciupest de coapsă.

— Și *tu* de ce ești așa de profundă?

E o glumă, desigur. Autumn are suficiente subiecte despre care să scrie. Tatăl ei a murit în Afghanistan când ea avea nouă ani. Apoi mama ei, furioasă și cu inima frântă, a rupt orice legătură cu Biserica Mormonă, ceea ce în orașul ăsta e o uriașă sfidare. Peste 90 la sută din locuitori sunt mormoni. Dacă ești orice altceva, te plasezi automat la periferia societății. Și, pe deasupra, Autumn și mama ei se descurcă destul de greu doar din salariul doamnei Green.

Autumn se uită la mine inexpresiv.

— Înțeleg de ce nu vrei să participi, Tann! E mult de muncă. Și tu ești putoare!

M-a momit să adaug cursul ăsta stupid și, acum, în timp ce mergem împreună cu mașina la școală în luna de după vacanța de iarnă, e arțăgoasă și nervoasă pentru că i-am spus că am fost acceptat.

O simt cum mă pironeste cu privirea pe când virez pe Bulldog Boulevard.

— Pur și simplu Fujita ți-a semnat fișa cu opționale? m-a întrebat. Atâta tot?

— Auddy, te-ai țicnit dacă te-ai supărat. Înțelegi, nu?

— Și... ce? zice ea, ignorându-mi întrebarea retorică și întorcându-se ca să se uite în față. O să o *faci*?

— Mda, de ce nu?

Intru în parcarea elevilor și mă uit după un loc aproape de ușă, dar evident că am întârziat și nu găsesc nimic convenabil. Aleg un loc în spatele clădirii.

— Tanner, îți dai seama ce înseamnă?

— Cum să merg la școala asta și să nu știu ce e *Seminarul*? Se uită la mine cu o răbdare oarecum agresivă pentru că i-am vorbit pe un ton batjocoritor, iar ea o știe.

— Va trebui să scrii o carte. O *carte* întregă.

Când îmi sare țandăra, sunt previzibil de pașnic: deschid mai tare decât de obicei portiera în aerul rece.

— Auddy, ce naiba? Parcă mi-ai spus să-l pun pe lista de opționale.

— Mda, dar nu ar trebui să faci cursul ăsta dacă nu *vrei*.

Îi zâmbesc cuceritor, cum știu că îi place. Știu că nu ar trebui, dar asta e, trebuie să te folosești de uneltele pe care le ai.

— Atunci nu ar trebui să-mi spui că sunt o putoare.

Scoate un mârâit sălbatic care cred că *chiar* îmi place.

— Ești așa de norocos și nu ai nici cea mai vagă idee!

Nu o bag în seamă și îmi înșfac ghiozdanul din portbagaj. Nu are nicio logică.

— Înțelegi ce vreau să zic? A fost așa de ușor pentru tine... Vine în fugă după mine.

— În schimb, eu a trebuit să mă înscriu și să susțin un interviu, și să mă *umilesc*. Tu te-ai dus la el în birou și ți-a semnat fișa de opționale.

— N-a fost chiar așa. M-am dus la el la birou, am vorbit puțin, i-am spus ce mai fac ai mei și *apoi* mi-a semnat fișa.

Se lasă tăcerea și, când mă întorc, îmi dau seama că a pornit-o în altă direcție, către o intrare laterală.

— Ne vedem la prânz, cea mai bună prietenă a mea! îi strig. Ea îmi arată degetul mijlociu.

Căldura de pe hol e dumnezeiască, dar e gălăgie aici, iar podelele sunt pline de zăpadă jengoasă care se topește de pe bocanci. Merg pe podeaua care scârțâie de la umezeală înspre

dulapul meu, prins între Sasha Anderson și Jack Thorne, doi dintre cei mai atrăgători și de treabă elevi de la liceul Provo.

Din punct de vedere social, lucrurile încă sunt complicate. Chiar dacă au trecut doi ani și jumătate, tot mă simt puștiul nou și asta probabil pentru că majoritatea elevilor de aici au mers împreună la școală de la grădiniță și au același cerc de cunoscuți, adică sunt în aceeași congregație și se văd pentru un milion de activități la biserică în afara cursurilor. Eu îi am pe Auddy, Eric și câțiva prieteni care sunt mormoni, dar de treabă, așa că nu ne pisează la cap, iar părinții lor nu se îngrijorează că-i corupem. În Palo Alto, în clasa a noua, mă vedeam de câteva luni cu un tip și aveam un grup de prieteni pe care îi știam de la grădiniță și care nici nu clipeau când mă vedeau că mă țin de mână cu Gabe. Ce bine era dacă apreciam libertatea aia mai mult pe atunci!

Aici fetele flirtează cu mine, desigur, dar majoritatea sunt mormone și nu ar avea voie nici într-un milion de ani să ieșim împreună. Mulți părinți mormoni speră ca odraslele lor să se mărite în templu, iar asta nu se poate întâmpla cu mine, care nu sunt membru al congregației. Ar trebui să mă convertesc, ceea ce... nu se va întâmpla *niodată*. Sasha, de pildă. Am simțit că e ceva între noi. Flirtează foarte mult și nu-și ține mâinile acasă, dar Autumn insistă că nu ar avea unde să ducă. Apoi, lucrurile stau cam la fel și cu tipii, mormoni sau nu! Nu pot încerca marea cu degetul în Provo. Îmi place de Jack Thorne din clasa a zecea, dar nu am cum să mă apropiu de el din trei motive foarte importante: (1) e tip, (2) e mormon, (3) e din Provo.

Înainte să se înfurie pe mine în dimineața asta, Auddy mi-a dat fără să zică nimic o foaie cu abțibilduri strălucitoare cu dinozauri, pe care am băgat-o în buzunar fără alte comentarii. Autumn îmi dă de obicei chestii care vor fi de folos la un

moment dat, așa că nu mă mai stresez. Pe când deschid dulapul, îmi dau seama ce vrea: sunt varză când trebuie să-mi amintesc orarul din ziua A sau B – avem un orar alternativ cu orele 1-4 într-o zi și 5-8 în altele. În fiecare semestru trebuie să-mi lipesc orarul pe dulap și în fiecare semestru nu am niciodată scotch.

— Ești uimitor! spune Sasha, venind în spatele meu să vadă mai bine ce fac. Și, o, Doamne, ești așa de drăguț! Dinozauri! Tanner, ai opt ani?

— Autumn mi i-a dat.

Îmi dau seama de reacția Sashei din tăcerea ei, acel nespus *Sunt sau nu sunt împreună?* Toți se întrebă dacă eu și cu Autumn ne-o tragem.

Ca întotdeauna, nu zic nimic. E bine să fie bănuitoare. Fără să vrea, Autumn îmi e ca un scut.

— Mișto cizme! îi zic.

Ajung la o înălțime sugestivă: îi trec de genunchi. Mă întreb cui vrea să atragă atenția mai mult: tipilor de la școală sau părinților de acasă. Îi dau un abțibild cu un dinozaur și o sărut pe obraz pe când trec pe lângă ea pe hol cu cărțile în brațe.

Liceul Provo nu e sub nicio formă o școală religioasă, dar uneori așa pare. Și, dacă e ceva ce înveți repede despre mormoni, asta e că se concentrează pe lucruri optimiste: sentimente optimiste, acțiuni optimiste, totul e o fericire la ei. În concluzie, ora de literatură modernă cu doamna Polo începe într-o notă neașteptată și clar *nefericită*. Prima carte pe care o citim e *Clopotul de sticlă*¹.

¹ Este vorba despre romanul *Clopotul de sticlă*, publicat în anul 1963, de scriitoarea americană Sylvia Plath, sub pseudonimul Victoria Lucas (n. red.).

Simt un murmur nedeslușit în clasă pe când elevii se mișcă pe scaune ca să se strâmbe pe ascuns într-o notă așa de teatrală, că efortul lor colectiv se duce pe apa sâmbetei. Doamna Polo – păr vâlvoi, fuste vaporeoase, inele pe degetele mari, știți voi – ignoră agitația. De fapt, cumva, chiar îi place. Se dă în spate pe călcâie, așteptându-ne să ne întoarcem la programă și să vedem ce ne-a mai pregătit.

The Poisonwood Bible de Barbara Kingsolver, *Noaptea* de Elie Wiesel, *Insuportabila ușurătate a ființei* de Milan Kundera, *Castelul de sticlă* de Jeannette Walls și așa mai departe până la *Sula* de Toni Morrison și chiar autobiografia mincinoasă a lui James Afurisitul Frey¹. Poate că cea mai șocantă operă literară e *Elmer Gantry* de Sinclair Lewis, un roman despre fanatismul religios și un predicator dubios. E destul de evident. Doamna Polo e curajoasă, iar mie îmi place să văd cum îi zgâlțâie cineva pe colegii mei.

Lângă mine e Autumn, care încă nu îmi vorbește. Stă în capul oaselor cu ochii mari. A citit aproape toate cărțile de pe listă și, dacă o cunosc bine, știu la ce se gândește: *Oare pot să mă duc la cursul despre Shakespeare al domnului Geiser?*

Se întoarce și se uită la mine, mijind ochii pe când îmi citește și ea gândurile. Mârâie din nou și nu pot să-mi înăbuș râsul.

Și eu am citit aproape toate cărțile. Autumn a insistat.

Mă las pe spate, îmi împreunez mâinile la ceafă și îi zâmbesc din nou.

Floare la ureche! Am un semestru ușor în față.

¹ James Frey (n. 1969), scriitor american acuzat că și-a inventat mare parte din memorii (n. red.).